בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 20921-09-17 מדינת ישראל נ'

בפני **כבוד השופטת אדנקו סבחת- חיימוביץ**

בעניין: **מדינת ישראל**

המאשימה

נגד

הנאשם

נוכחים:
ב"כ המאשימה עו"ד רותם פלג
ב"כ הנאשם עו"ד איתי שוחט
הנאשם בעצמו

הכרעת דין

כמצוות הוראות סעיף 182 סיפא לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, אני מודיעה, בפתח הכרעת הדין, כי החלטתי לזכות את הנאשם.

כתב האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום הכולל שלושה אישומים שעניינם אלימות כלפי בת זוגו לשעבר (להלן: "**המתלוננת**"). אף שבני הזוג נפרדו, הם התגוררו באותו בית (בחדרים נפרדים) והחזיקו במקום בחוות סוסים.

על פי האישום הראשון, ביום 23.9.16, בסמוך לשעה 09:57, התנהל דין ודברים בין הצדדים, בעקבות החלטת המתלוננת להוציא את בגדיו של הנאשם מהארון המצוי בחדרה והעברתם לחדר בו התגורר. הנאשם זרק חלק מבגדיה של המתלוננת על הרצפה וזו החלה לצלם באמצעות הטלפון הנייד שברשותה, אז חטף הנאשם את הטלפון מידה ורץ לכיוון היציאה מהבית. המתלוננת הלכה בעקבות הנאשם לקומה התחתונה וזה דחף אותה לכיוון הקיר, הצמידה לקיר, אחזה בחוזקה בידה וטלטל את גופה. הנאשם משך את גופה של המתלוננת מצד לצד, תוך שלחש לה מספר פעמים

"**אני ארצח אותך, תראי אני ארצח אותך, את תשלמי על הכל**". המתלוננת צרחה לשכנתה נורית גרייצר (להלן: "**נורית**"/"**השכנה**") שתזמין משטרה. הנאשם התקדם לכיוון רכבו שחנה בסמוך והמתלוננת בעקבותיו, כשהיא מנסה לשלוף את הטלפון הנייד שלה מכיס מכנסיו ללא הצלחה. הנאשם חזר לכיוון הבית, אז הצליחה המתלוננת לקחת את הטלפון הנייד של הנאשם מכיס מכנסיו ולהזעיק את המשטרה. לאחר מספר דקות הנאשם עזב את הבית, כשהטלפון הנייד של המתלוננת בידו. כתוצאה מהאירוע נגרמו למתלוננת חבלות בדמות המטומות מרובות בידיה וברגליה.

בנסיבות אלה, יוחסו לנאשם עבירות של איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**") ותקיפה הגורמת חבלה ממש כלפי בן זוג, עבירה לפי סעיף 382(ג) לחוק.

על פי האישום השני, בתחילת ספטמבר 2016 ובמהלך דין ודברים בין הנאשם לבין המתלוננת, קרא לה "**שרמוטה**" ו"**זונה**", אחז במחשב של המתלוננת וזרק אותו על הרצפה וכתוצאה מכך נשבר המחשב.

בנסיבות אלה, יוחסה לנאשם עבירה של היזק לרכוש במזיד, עבירה לפי סעיף 452 לחוק.

על פי האישום השלישי, במספר מועדים במהלך שנת 2016, נהג הנאשם לצלם את המתלוננת בביתם ובניגוד להסכמתה, תוך שהוא עוקב אחריה עם מצלמת הטלפון הנייד ברחבי הבית, כשהיא מבקשת ממנו לחדול מלצלם. במהלך צילומים אלה, הטיח הנאשם במתלוננת כי תקפה אותו, כאשר מדובר בבדיה. כ- 4 חודשים עובר ליום 27.9.16, נכנסה המתלוננת לחדר האמבטיה וניסתה לשים קץ לחייה באמצעות חיתוך פרקי ידיה על ידי סכין, אך לא הספיקה לבצע זאת. הנאשם, בתגובה, החל לצלם את המתלוננת בטלפון הנייד והמתלוננת, מצידה, כיבתה את האור על מנת למנוע ממנו לצלם. הנאשם, בתגובה, הטיח במתלוננת תוך כדי הצילום "**בואי לאור שיראו מה את עושה לי, שיראו עם מי אני חי**". המתלוננת סגרה את חדר האמבטיה והנאשם פתח אותו והמשיך לצלם, תוך שהוא מטיח בה "**את רוצה להתאבד ותגידי שאני אשם?**"... "**נתתי לך 2 מיליון את רוצה להרוג אותי בשביל 20 אלף שקל**", תוך שהוא צוחק ומגחך. הנאשם המשיך לצלם את המתלוננת, תוך שהוא מטיח בה "**אני אראה להם את התמונות אולי יבטלו לי את התיק ששמו לי על שקר...**" המתלוננת ניסתה לחטוף את הטלפון מידו ללא הצלחה. הנאשם המשיך לצלם תוך שהוא אומר למתלוננת "**למה את דוחפת אותי (צוחק)... את מכאיבה לי...אני רוצה שתעזבי אותי...למה את מנסה לחטוף לי את הטלפון...אני רוצה לעשות קצרים על מנת שאוכל לשלוח לאנשים...**". בהמשך נכנסה המתלוננת לחדר האמבטיה וחתכה מעט את פרקי ידיה באמצעות סכין, במטרה לשים קץ לחייה. הנאשם פתח את הדלת והחל שוב לצלם, כשהוא צוחק ומגחך.

בנסיבות אלה, יוחסה לנאשם עבירה של פגיעה בפרטיות – בילוש או הטרדה אחרת (ריבוי עבירות), עבירה לפי סעיף 2(1) לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981.

<u>המענה לכתב אישום</u>

2. הנאשם כפר במיוחס לו וטען לאכיפה בררנית כלפיו, מאחר שתלונותיו כנגד המתלוננת, בגין מעשה מגונה שביצעה בו, בכך שהפשילה את מכנסיו בנוכחות השכנה כדי להשפילו ופגיעה בפרטיותו, לא נחקרו כלל על ידי המשטרה.

בהתייחס לאישום הראשון מסר הנאשם, כי המתלוננת זרקה את בגדיו על רצפת החדר והכחיש, כי זרק את בגדיה. המתלוננת חיטטה בטלפון הנייד שלו וסירבה להשיב לו אותו ולכן נטל את הטלפון שלה בתגובה. המתלוננת גידפה את הנאשם והכתה אותו. המתלוננת ביקשה מהשכנה להזעיק משטרה והנאשם עזב את הבית, כשהטלפון של המתלוננת בידו. המתלוננת הפשילה את מכנסיו בנוכחות השכנה, על מנת לבזותו ביזוי מיני, כשהוא נותר עירום מול השכנה. הנאשם הכחיש, כי איים על המתלוננת או תקף אותה.

בנוגע לאישום השני, הנאשם הכחיש את שבירת המחשב וטען, כי מדובר ברכושו הפרטי, וכי המחשב נפל מידו בטעות ונסדק.

בהתייחס לאישום השלישי, בנוגע לפגיעה בפרטיות טען הנאשם, כי זה אינו מגבש את יסודות העבירה. הנאשם לא פגע בפרטיות המתלוננת, מאחר שהצילומים נעשו כדי להגן על הנאשם מפני תלונת שווא מצד המתלוננת לאותם חתכים שביצעה בעצמה. הדברים נעשו על פי עצה משפטית שקיבל.

<u>דיון והכרעה</u>

3. נאשם לא יורשע אלא אם אשמתו הוכחה מעבר לכל ספק סביר. לאחר שמיעת הראיות, הסיכומים ובחינת העדויות שהובאו בפניי, לא מצאתי להעדיף את גרסת המתלוננת על פני זו של הנאשם, לה מצאתי חיזוקים בראיות שהוגשו ועל כן אני מורה על זיכוי הנאשם מחמת הספק.

<u>האישום הראשון</u>

4. ב"כ הצדדים ביקשו לתת משקל מלא לעדותה של השכנה, נורית גרייצר, ואף אני שוכנעתי שיש לעשות כן. כל צד טען, כי עדותה של נורית תומכת בראיות מטעמו וביקש להורות על הרשעת/זיכוי הנאשם.

5. **נורית גרייצר** מסרה, כי שכרה יחידת דיור מהמתלוננת למשך שלוש שנים, אותה עזבה לפני כשנה. היא שמעה צעקות "נורית, נורית" באופן הולך ומתגבר. מדובר באירוע נדיר. העדה ראתה את בני הזוג בגינה.

הנאשם אמר לעדה בטון מאיים ובכעס שלא להתערב, אך לא ניגש אליה. המתלוננת אמרה לה להתעלם ממנו. כשנכנסה לתוך הבית, המתלוננת ניסתה לקחת לנאשם את הטלפון הנייד. העדה נלחצה כשהמתלוננת אמרה לה להתקשר למשטרה. היא שיערה שהטלפון שייך למתלוננת, כי האחרונה אמרה שהנאשם לקח לה אותו ולכן הניחה שהשניים רבו על הטלפון, אך אינה יודעת זאת בוודאות. העדה שמעה אותם רבים ושמעה מדי פעם צעקות, אך לא ראתה אלימות ביניהם.

הנאשם לבש תחתון בוקסר, הוא עלה במדרגות, המתלוננת תפסה לו בתחתון ומשכה, כך שהתחתון הופשל והעדה בתגובה סובבה את ראשה כדי לא לראות. העדה הכחישה שקיבלה טלפון נייד מהנאשם. היא מסרה את הטלפון הנייד שלה למתלוננת. המתלוננת הייתה בשוק באירוע, לא בכתה, רק צעקה לנאשם שיביא לה את הטלפון ורדפה אחריו. הנאשם ניסה להיכנס לביתה של העדה, שחסמה אותו ואינה יודעת אם הנאשם ניסה לעשות זאת כדי לברוח מהמתלוננת. בגינה, הנאשם והמתלוננת נאבקו על הטלפון, כשהמתלוננת מנסה לקחת לו את הטלפון. יכול להיות שהנאשם ביקש ממנה לפתוח את הדלת, היא הלכה לדירתה ואז שבה אחרי 5 שניות לערך עם הטלפון שלה. העדה אישרה שמה שראתה בשלב זה, הוא שהנאשם בורח במדרגות, המתלוננת רדפה אחריו והפשילה לו את התחתון והעדה חשה נבוכה. מאחר שסובבה את ראשה כדי לא לראות לא ראתה את שהתרחש לאחר מכן. העדה יצאה משם, קראה למתלוננת, שהצטרפה אליה והתקשרה למשטרה בנוכחותה. הנאשם התלבש ואמר שהוא הולך למשטרה וצעד לכיוון הרכב. המתלוננת סגרה את השער ולא נתנה לנאשם לו לצאת.
אני סבורה, כי בעדותה של נורית יש לתמוך בגרסת הנאשם יותר משיש בה לתמוך בגרסת המתלוננת, הן לעניין המרדף בין הצדדים ומה שארע במדרגות הבית במאבק בין הנאשם למתלוננת.

6. **המתלוננת** מסרה, כי האלימות כלפיה היתה על רקע סירובה לקחת הלוואות נוספות עבור הנאשם, מאחר שאין לו חשבון בנק. הבית הוא שלה והנאשם חזר לגור שלם לאחר שבוטל צו ההרחקה בהסכמתה. הנאשם עבר לגור בחדר נפרד כשבועיים לפני האירוע.

בעת שהעדה ישנה, הנאשם טרק את הדלת, שם מסמכים במרפסת ונסע ובזמן היעדרותו היא שמה לו את הדברים בצורה מסודרת בחדרו. הוא כעס על כך, צרח, קילל וזרק דברים שלה על הרצפה, תוך שהוא דוחף אותה. בתגובה, היא הפעילה את המצלמה בטלפון הנייד שלה, הוא הבחין בכך, לקח לה את הטלפון מהיד וירד במדרגות הבית. היא ניסתה לקחת ממנו את הטלפון אך ללא הצליחה. הנאשם הסתובב אליה, הצמיד אותה לקיר ואמר, כי יהרוג אותה ושהיא תשלם על כך. הוא אחז בה וטלטל אותה, היא נפלה ונחבלה ביד ובאגן ולכן צעקה לשכנה נורית להזמין משטרה. הנאשם החל לעלות במדרגות, היא שלפה לו את הטלפון מהמכנס כשנורית עומדת בלובי, הוא המשיך לחדרו ונעל את הדלת. בהמשך הנאשם ירד במדרגות והחל ללכת לכיוון השדות, היא

התקשרה למשטרה מהטלפון של הנאשם, כי חשבה שהוא בורח, אך בהמשך ראתה שהוא בחדרו. לדבריה, היא צילמה את הנאשם מאחר שבמהלך החודשים שקדמו לכך הוא צילם אותה. הוא נהג לקלל אותה וכשהייתה מתעצבנת, אז היה מתחיל לצלם אותה. באותו בוקר היא צילמה אותו מאחר שעבר דרך החדר שלה, אף שלמעלה מסרה שחוץ מלהניח את הניירת במרפסת לא עשה דבר שהצריך תיעוד של המפגש ביניהם.

העדה מסרה שהנאשם היה בהלם כאשר הפשילה לו את מכנסיו ואישרה, כי היה ללא תחתונים ובאותו שלב נורית נכנסה והמתלוננת לקחה לו את הטלפון שלו. לדברי העדה, מדובר בצירוף מקרים ולא התכוונה להפשיל לו את המכנס בנוכחות נורית. לנוכח האמור בעדותה של נורית והנאשם, איני מקבלת שהפשילה את מכנסיו אלא את תחתוני הבוקסר של הנאשם.
בחקירתה הנגדית שבה וטענה, כי משכה את הטלפון ולכן נפלו מכנסיו של הנאשם והכחישה שמשכה אותם בשתי ידיה. עוד הוסיפה, כי אין לנאשם בעיה לחשוף את איבר מינו, וכי אין זו הפעם הראשונה שנורית ראתה את איבר מינו של הנאשם. מדובר בגרסה מתפתחת של המתלוננת, כאשר נורית סיפרה על מבוכה מהסיטואציה, כך שברור מעדותה שמדובר באירוע חריג ואין לקבל הטענה שהנאשם נוהג להסתובב עירום או לחשוף איבר מינו בפני נורית. מדובר באמירה שנועדה להכפיש את הנאשם.
העדה טענה, כי ברחה מהנאשם וכשהוטח בה שנורית מסרה שהמתלוננת היא שרדפה אחרי הנאשם היא אישרה את הדברים. היא הוסיפה ששניהם רדפו זה אחר זה בשביל הטלפון.
לדבריה, היא מתקשה להיזכר באיזו יד החזיק בה הנאשם. לאחר שהצמיד אותה לקיר, הוא אמר לה שיהרוג אותה ולאחר מכן טלטל אותה.
העדה הכחישה שהלכה להתעמת עם הנאשם בעת שנעל את עצמו בחדרו. היא אישרה, כי היא נשמעת מתנשפת בעת השיחה עם מוקד 100, אך טענה שזה מפחד מהנאשם ולא בגלל שרדפה אחריו, כדבריה של נורית. אף שבתחילה התחמקה, העדה אישרה שהשניים התווכחו על הטלפון, לאחר שהנאשם פתח את דלת החדר כשהם עומדים אחד ליד השנייה. הושמעה לה ההקלטה, לפיה, לא נעלה עצמה בחדרה, אלא התעמתה עם הנאשם על הטלפון השיבה שהיא הייתה בחדרה, וכי הנאשם לא עמד לידה אלא היה בקומה למטה (עמ' 53 שורות 7-2).

המתלוננת אישרה שלא סיפרה לנורית על האיומים ולא על האלימות, למעט האמירה שהנאשם "**הרביץ לי**", מאחר שאינה חברה טובה שלה.

אשר לחבלות על גופה, הסבירה המתלוננת, כי היא צילמה את התמונות בטלפון הנייד שלה, אף שלטענתה הנאשם לא החזיר לה את הטלפון שלה עד היום. החבלה ברגלה היא כתוצאה מהנפילה, אף שספיר מחלוף חברתה, טענה שהחבלה ברגל היא מהאחיזה ברגלה, והחבלה ביד היא כתוצאה

מהאחיזה. בהמשך מסרה שהיא צילמה את התמונות לאחר יומיים באמצעות טלפון אחר, אך לא זוכרת באיזה, אולי בטלפון חלופי.
העדה אישרה, כי יתכן שהגיעה לתחנת המשטרה עם גופיה ומכנס קצר ואין לה הסבר איך נורית, השוטרים והחוקר לא ראו את החבלות על גופה. לדבריה, היא בטוחה שהחוקר ראה את החבלות והוסיפה שהחבלות היו בצד הפנימי ולכן לא ראו אותן עליה. אין בידי לקבל טענה זו.
מעיון בתמונות, ת/3, ניתן לראות חבלות על זרוע שמאל של המתלוננת, האחת חיצונית וקרובה לאזור הכתף והשנייה פנימית וקרובה לאזור המרפק. כמו כן, ישנה חבלה על רגל שמאל של המתלוננת, קרוב לברך במיקום חיצוני ונראה לעין. לטעמי מדובר בחבלות בולטות לעין ובמיקומים שקשה להסביר כיצד כל מי שפגש במתלוננת לא ראה חבלות אלה, לרבות החוקר והשוטרים שפגשו בה. התמונות נמסרו על ידי המתלוננת בחלוף 3 ימים מהאירוע ומצופה היה מהעדה להציגן בפני החוקר בעת הגשת התלונה או לכל הפחות במועד שהגיעה למסור את התמונות.

העדה אישרה, כי לקחה לנאשם את הטלפון ואף חדרה אליו עד שזה נעל אותו ומנע ממנה גישה. טענה שערכה חיפוש בטלפון של הנאשם רק לאחר שחזרה מהחקירה במשטרה. לדבריה, לא היה עליה למסור לשוטרים, כי הטלפון הנייד של הנאשם מצוי ברשותה. עולה השאלה האם בשל כך לא מסרה לשוטרים שהטלפון שלו אצלה. בהמשך הוסיפה שגילתה על הבן הנוסף שנולד לנאשם, כי הנאשם הטריד (בהיבט מיני) את בתה. כשנשאלה באיזה אופן הטריד הנאשם את בתה הקטינה, השיבה כי זה קרא לקטינה "**מלכה**" בשיחות שלהם בפייסבוק. אני מקבלת את עמדת ההגנה, מדובר בניסיון של המתלוננת להציג את הנאשם באור שלילי כמו הטרדה של בתה הקטינה, כשאין כל בסיס לדברים.

באמצעות טלפון חלופי ראתה שפרצו לה לג'ימייל ונעשה בו שימוש בזמן שמכשיר הטלפון כלל לא ברשותה.
העדה מסרה שהגישה מספר תלונות בשנים 2015-2016, וכי הנאשם הגיש כנגדה תלונה ולא היה לה הסבר איך יתכן הדבר, שכן, הנאשם הגיש תלונה רק במסגרת התיק הנוכחי.

המתלוננת סירבה לענות על השאלה, כיצד נרכשו המקרקעין והחווה והאם הנאשם נתן לה את הכסף לצורך כך. לטענתה, הנושאים הכלכליים אינם רלוונטיים, אף שבמשטרה כן התייחסה לנושא. לדבריה, הסתבר לה שהנאשם בקשר עם אשתו לשעבר, ולכן העדה סירבה ליטול הלוואה לאירוע של אשתו לשעבר ואז החלה האלימות כלפיה.
העדה אישרה, כי נקלעו לחובות בשל החווה והוסיפה שפנתה לטיפול פסיכולוגי בגלל הנאשם ולא בשל החובות. העדה שבה והכחישה שהסיבה למריבות בין השניים זה בנושא החווה והכספים.

אלא שגם בעניין זה עדותה של צביה מחלוף מלמדת שדברי המתלוננת אינה משקפים את הדברים לאשורם, כפי שיפורט בהמשך.

בהתייחס לסרטון 1836, הודתה שהיה עליהם לשלם, כל אחד, מחצית מהוצאות החווה, כטענת הנאשם. כאשר נתבקשה להתייחס להליך גישור שנערך לפני ספטמבר 2016 ולא צלח, טענה לפוסט טראומה וקושי לזכור את העניינים הכלכליים והמעורבות של עורך הדין שערך את הגישור. המתלוננת
הרבתה להשתמש במילה "כנראה" ולהשיב שאינה זוכרת דברים.

המתלוננת התחמקה מהשאלה, אם זרקה אוכל על הרצפה. היא הודתה, כי לא הייתה מאוזנת באותה תקופה, אך לא תקפה את הנאשם.

עניין נוסף בו מצאתי פגם בעדות המתלוננת נוגע להגשת התלונה כנגד הנאשם בעניין הנשק שמצאה בחווה. בעדותה בפניי מסרה העדה שאינה יודעת למי שייך הנשק אלא שבמשטרה מסרה שהיא מניחה שהוא של הנאשם. בהמשך הוסיפה, כי לנוכח תחושת המאוימות מהנאשם הניחה שהנשק קשור אליו.
בהודעת המתלוננת מיום 31.10.17 (נ/3) היא מסרה שמצאה בפינת הליטוף בחווה שקית זבל ובתוכה נשק עטוף בסמרטוט, היא נבהלה וחששה שהנאשם רוצה להרוג אותה. היא שיערה שהנשק שייך לנאשם, כי שמעה אותו בעבר אומר שהוא זקוק לנשק. דברים דומים מסרה לשוטר אביעד כהן (נ/2) והביעה בפניו חשש לחייה. על פי דוה"פ של השוטרת מששה פנינה מיום 31.10.17 (נ/1), המתלוננת דיווחה על איום ברצח ומציאת נשק ששייך לנאשם.

העדה אישרה, כי לאחר הגשת התלונה במשטרה היא הגישה בקשה לצו הגנה כנגד הנאשם בעקבות מציאת הנשק, אך התחמקה ממתן הסבר בקשר לפער בין התצהיר לבקשה, בו נרשם שהנשק הוא של הנאשם, לבין דבריה במשטרה כמפורט לעיל. לאחר שבית המשפט חידד את השאלה הסבירה, שבין מועד מסירת הדברים במשטרה למועד הגשת הבקשה לצו הגנה היא חשבה על הדברים במהלך הלילה והחליטה שהנשק אכן שייך לנאשם "**מבחינתי זה היה האמת**" (עמ' 30 שורות 5-14). התנהלות זו של המתלוננת מטילה ספק על דיווחיה בכל הקשור לתלונה הנוגעת לנשק. המתלוננת ייחסה לנאשם עבירה של החזקת נשק ואיומים אף שידעה שהנשק לא קשור אליו והצהירה שהנשק שייך לנאשם במסגרת בקשה לצו הגנה.

נ/4 ו- נ/5 הם פרוטוקולי הדיון בבקשה המתלוננת לצו הגנה כנגד הנאשם. על פי נ/4, הבקשה ופרוטוקול הדיון בצו הגנה מיום 1.11.17, סיפרה המתלוננת על איום ברצח, שנה עובר להגשת הבקשה ולא העלתה טענות לגבי אלימות. הנאשם הגיע למקום, קילל אותה, צעק על מבקרים בחוות הסוסים והיא נאלצה להיכנס לביתה, לנעול את הדלת ולהזמין משטרה שהגיעה ולקחה

אותו ומאז עברו יום וחצי והוא לא שב. בינתיים עשתה ניקיון בבית ומצאה נשק והזמינה שוב את השוטרים. בבקשה עצמה נטען, כי הנאשם איים ברצח וכי יום קודם להגשת הבקשה, מצאה כלי נשק ולכן היא חוששת ממנו.
בדיון במעמד הצדדים מיום 14.11.17 (נ/5) בוטל הצו לנוכח הסכמות הצדדים.
תמוה, כי חרף האלימות המתוארת בכתב האישום, המתלוננת לא מאזכרת אותה בבקשה לצו הגנה בעודה מדברת על איום משנה עובר להגשת הבקשה.

העדה הכחישה, שיצרה קשר עם הנאשם במהלך התקופה בה ניתן צו הרחקה כנגדו. אלא שבפועל הדברים אינן נכונים. אף שניתן צו לבקשת המתלוננת לנוכח הצהרתה לחשש לחייה מפני הנאשם, הרי שביום 9.11.17 (נ/11), לאחר שניתן צו הגנה במעמד צד אחד ולפני הדיון במעמד הצדדים, רשמה לנאשם "**בא לרכב**?".
לאחר שיצאו הצדדים מהדיון במעמד הצדדים ביום 14.11.17 (נ/6) רשמה העדה לנאשם "**ארצה כלב**" ולאחר מכן הוסיפה "**אתה יכול גם את זה להעביר לתרנגולת הצרחנית שלך**".
לאחר שהוצגו לעיונה ההודעות ששלחה מסרה שניסתה להשלים עם הנאשם ולכן שלחה את ההודעה. כאשר הוטח בה, כי שלחה הודעה בצירוף המילים "**ארצה כלב**", שאינה מבטאת רצון להשלים צחקקה והוסיפה שהדבר נאמר בהיבט מיני.
המתלוננת נקטה בגישה מתחמקת באופן כללי, הן לגבי ההודעות ששלחה לנאשם אחרי הדיון בצו ההגנה והן לגבי כינוי עורכת הדין שלו במילים "**תרנגולת צווחנית**". עוד טענה המתלוננת, כי ההודעות ב- נ/6 אולי עברו עריכה והוסיפה שלא נאסרה יצירת קשר בין הצדדים לאחר הדיון.

העדה אישרה, כי הנאשם לא עמד בהתחייבותו הכלכלית ולא נתן לה כספים. כאשר הוטח בה כי ב- נ/6 לא דיברה על אלימות, אלא על עניינים כלכליים, וכי גם בבקשה לצו הגנה לא טענה שהיכה אותה ודיברה רק על איומים, ביקשה שיקריאו לה את שנרשם וכך נעשה. לדבריה, היא אמנם לא ציינה בבקשה אודות אלימות, אך סיפרה על כך בדיון עצמו. כשהוטח בה, כי גם בדיון דיברה על איומים שנה קודם לכן ולא על תקיפה, השיבה "**בטוח שאמרתי**" (עמ' 45 שורה 8). לדבריה, היא בוודאות סיפרה בדיון על אלימות (עמ' 45 שורות 13-11).
לדברי העדה, הנאשם הוליך אותה שולל בכך שניהל חיי משפחה עם אישתו לשעבר ואף הביא עמה ילד לעולם והכל ללא ידיעתה.

הוטח בעדה, כי כבר טרם הגשת התלונה, היא רצתה שהנאשם יעזוב את הבית והיא השיבה שהיה לה קשה באותה תקופה, אך היא ניסתה להשלים איתו. כאשר נשאלה אם מספר ימים לפני האירוע רצתה שהנאשם יעזוב את הבית, השיבה בשלילה והסבירה שרק שנה לפני עדותה בבית המשפט השלימה עם הפרידה, וכי עד אז האמינה שיוכלו לחיות יחד.

אנה היא חברה שלה, שהתנגדה לקשר עם הנאשם. על ההודעה ששלחה לאנה 3 ימים לפני הגשת התלונה, כי עוד מעט ייפגשו ללא הפרעת הנאשם, הסבירה שהדברים נכתבו בעקבות הסכמת הצדדים להיפרד, זאת חרף מה שמסרה לעיל. עוד אישרה העדה, כי כתבה בהודעה לאנה "**חחח**", כסימן שמבטא צחוק, אלא שמדובר בהתנהלות תמוה בה לא ברור למה לצחוק על פרידה שהמתלוננת לא מעוניינת בה, אלא אם לכך כיוונה.

7. ראיות נוספות שהוגשו על ידי הצדדים מעלות תהיות בגרסתה של המתלוננת באופן המקשה על מנת אמון בדבריה.

8. בהתכתבות בין המתלוננת לבין חברתה אנה, כתבה המתלוננת ביום 20.9.17 (נ/6 ו- ת/7) "**...עוד מעט נוכל להיפגש הרבה חח..(בלי הפרעה)**". אנה השיבה למתלוננת "**זהו הוא עובר?**" והמתלוננת ענתה "**אנשללה (מקווה שלא אני רק) בכל זאת הסיפור נגמר**". מדובר בהתכתבות שנערכה שלושה ימים לפני הגשת התלונה, ובו לכאורה המתלוננת מעידה שהנאשם הוא שעוזב את הבית והחווה ולא היא. המתלוננת לא סיפקה הסבר המניח את הדעת לדברים שנכתבו.
ב- ת/13 הנאשם טען שההודעות מלמדות שהמתלוננת תכננה מראש את הגשת התלונה לצורך הרחקתו מהבית. לדבריו פנו לטיפול זוגי שלא צלח, נוכח ניסיון המתלוננת לסחוט ממנו עוד ועוד כספים. טענות אלה לא נבדקו אף שהן נתמכות גם בעדותה של צביה מחלוף, חברתה של המתלוננת.

9. **ספיר מחלוף** מסרה, כי אמה היא חברה טובה של המתלוננת והיא מכירה את שני בני הזוג. העדה לא הייתה עדה לאירוע אלא הגיעה בסיומו. ביום האירוע היא והמתלוננת קבעו שהעדה תבוא לעזור לה. בהגיעה למקום, שמעה צעקות. היא שמעה את המתלוננת צועקת תזמיני משטרה, ככל הנראה צעקה לשכנה. העדה התקשרה למשטרה בעודה בחניה. לפי הצעקות היא הבינה שהמתלוננת במצוקה וזאת לאור אירועים שהיו בעבר. העדה נכנסה לתוך הבית רק לאחר הגעת השוטרים, בטענה שפחדה וחשה אי נעימות. בזמן שהמתינה לשוטרים, ראתה את הנאשם יוצא ואז התקשרה למשטרה לדווח על כך. בניגוד לעדותם של נורית והשוטרים שפגשו במתלוננת העדה טענה שהמתלוננת הייתה נסערת, מבוהלת, רעדה ומלמלה. לא מצאתי לקבל גרסה זו לנוכח יתר הראיות בתיק.

העדה ליוותה את המתלוננת לתחנת המשטרה, וזו הראתה לעדה סימן ברגלה. המתלוננת סיפרה לה, כי הנאשם תפס אותה בצוואר וברגליים. העדה לא זוכרת היכן ברגל המתלוננת, והאחרונה מסרה לה כשמדובר בחבלה מאותו יום. לטענתה היא לא צילמה את הסימן שהיה על גופה של המתלוננת, מאחר שאין זה מתפקידה לצלם, אלא של החוקר. זאת בניגוד לדוחות הפעולה של

השוטרים וחקירת המתלוננת מאותו היום, בהם אין כל אינדיקציה לחבלה כלשהי ולכן לא מצאתי לקבל גרסה זו.
המתלוננת סיפרה לה, כי היא צילמה את הנאשם ולכן הוא לקח ממנה את הטלפון וזרק אותו לשיחים. הם חיפשו ולא מצאו את הטלפון. העדה אישרה שהתקשרה למוקד 100 ארבע פעמים בעודה עומדת מחוץ לבית בני הזוג. לדבריה, לא ראתה את השכנה נורית בשום שלב וכשנכנסה לתוך הבית, פגשה את המתלוננת בלבד.
העדה טענה, כי שמעה שהמתלוננת מסרה לשוטרת חרבי שני על האלימות בה נקט הנאשם כלפיה, חניקה בצוואר ותפיסה ברגליים. גם כשהוטח בה שהמתלוננת מסרה גרסה אחרת לגבי האלימות, עמדה על כך שהמתלוננת סיפרה לה על חניקה בצוואר ותפיסה ברגליים.
לעדה אין הסבר מדוע המתלוננת לא סיפרה שפגשה בעדה. אף שטענה שנכנסה לבית רק לאחר הגעת השוטרים, שבה וטענה שפגשה במתלוננת כשהיא רועדת ומבוהלת. העדה סיפרה על האירוע לאמה, הגב' צביה מחלוף, באותו היום.
משהעדה לא הייתה עדה לאירוע ועדותה אינה עולה בקנה אחד עם יתר ראיות המאשימה בתיק לא מצאתי ליתן משקל לעדות זו.

10. מדו"פ של השוטרת שני חרבי (ת/18), עלה שבמהלך הנסיעה לבית המתלוננת, שוחחה עם האחרונה בטלפון וזו מסרה לה, כי הנאשם תקף אותה, בכך שהדף אותה לקיר ולחש לה שירצח אותה. הוא לקח לה את הטלפון הנייד והלך מהמקום. בזמן שעיכבו את הנאשם, הגיעה המתלוננת עם ספיר מחלוף למקום.

11. מדוח אירועים מלא (ת/19) המתעד בין היתר גם את הדיווח של ספיר מחלוף עלה שבתחילה דיווחה העדה על אלימות בין בני זוג ובהמשך ביקשה לזרז את הניידת והוסיפה שהנאשם עלול להרוג את המתלוננת, כל זאת מבלי שפגשה במתלוננת ושמעה ממנה דברים. בהמשך התקשרה שוב למסור שהניידת עצרה ליד הנאשם אך אינה יודעת שמדובר בו.
בדיווח של המתלוננת נרשם "**בן זוגה תקף אותה. ברקע הם נשמעים מתווכחים, בן זוגה: "תביא לי את הפלאפון אני ילך לתחנת המשטרה**"". בדברים אלה יש לתמוך בגרסת הנאשם, כי ביקש לקבל את הטלפון שלו ולא הפעיל כל אלימות כלפי המתלוננת ואף הביע רצונו לפנות למשטרה בעצמו.

12. ממזכר של השוטרת גולדי ברוד, מיום 4.4.17 (ת/20), עלה שהמתלוננת מחזיקה עדיין בטלפון הנייד של הנאשם ולא עושה בו שימוש, מאחר שהוא נעול, אף שחלפו חודשים מהאירוע.

13. **הנאשם** מסר, כי בני הזוג חיו יחד 10 שנים. לאחר שהמתלוננת עברה להתגורר עמו הם החליטו שהיא תטפל בחיות בחווה והם פתחו בית גידול לציפורים. הוא העביר למתלוננת כסף באמצעות

נאמן. מדובר בכסף שהוריו הורישו לו והיא פנתה לעוה"ד וביקשה לקבל את הכספים כדי להבטיח את עתידה הכלכלי והוא אישר את העברת הכספים, אף שלא חתמו על הסכם ממון. על פי התיעוד שבידו הוא העביר למתלוננת כמעט מיליון ₪. למתלוננת דירה משלה, בבעלות משותפת עם הגרוש שלה.
החווה אמנם רשומה על שם המתלוננת אבל החובות הם של שניהם, וזאת לדרישת המתלוננת.

הוא עבד בענף הבנייה, כמרצה וכמדריך רכיבה. הם רכשו סוסים והוא החל ללמד את המתלוננת איך לנהל חוות סוסים. הוא עבד בשתי עבודות ברצף כדי לממן את הטיפול בסוסים עד שעבר תאונה בשל עייפות מצטברת. בנסיבות שנוצרו הוא הודיע למתלוננת שיצטרכו לוותר על הסוסים הערביים שהעלות שלהם בסך 250,000 ₪, אך המתלוננת הטילה וטו ומשם החלה ההידרדרות ביחסיהם. המתלוננת לא וויתרה והוא מצידו לא היה יכול להזרים כסף והחווה לא הייתה רווחית, כך שהם הפסידו כסף מדי חודש. כדי להחזיק את החווה הם זקוקים להכנסה של 12,500 ₪ מיד חודש. הוא בנה 2 יחידות דיור שיסייעו להם לכסות את עלות החזקת החווה.

היה לחץ כלכלי על בני הזוג כל העת. הוא עבד כמעט שלוש שנים בשתי עבודות והפסיק זאת לאחר התאונה. המתלוננת איימה עליו שהוא חייב להביא כסף נוסף. מאחר שהכל היה רשום על שם המתלוננת הוא השתדל לא להרגיז אותה, אף שהשליטה עליו טרור.

הילד שנולד לו מגרושתו, הוא בהתאם להסכם ביניהם המאפשר לה לעשות שימוש בעוברים מוקפאים.

הנאשם והמתלוננת היו אצל יועץ זוגי שאמר להם שהסיבה לכל המריבות ביניהם היא כספית, וזו גם הסיבה להגשת התלונה במשטרה על ידה.

בפגישה אצל עו"ד הם הסכימו, כי במשך שנה הנאשם יפקיד סך של 5,000 ₪ והמתלוננת תפקיד סכום דומה מהכנסות החווה. לאחר שנה המתלוננת טענה שזה לא מספיק ושוב פנו לעוה"ד, המתלוננת דרשה מהנאשם להביא עוד כסף למרות שהסכימו שאם יהיו בהפסדים אזי ימכרו את הסוסים הערביים אבל היא עמדה על סירובה.

הוא הגיש נגדה תלונה שנמסרה לחוקר זהר שלום לאחר שלקחה לו את מפתחות הרכב וגנבה משם כסף ששייך ללקוחות שלו. בשלב זה עבר לגור בחדר נפרד עד שימצא יחידת דיור ויעזוב את הבית. הוא החזיק קופסאות שימורים ולחם בחדרו. מספר ימים לפני האירוע המתלוננת תיעדה ושלחה לו סרטון המלגלג על כך שהוא חי בצורה כזו, כשהדברים שלו זרוקים על המזרון. הוא החליף דלת והעביר את בגדיו מחדר הארונות המשותף לחדרו כדי לא לבוא מגע עם המתלוננת. ביום שישי הוא הלך לנגר להזמין שידה וכשחזר חלק מבגדיו היו זרוקים על הרצפה בשביל הכורכר מתחת לחלון חדר השינה. הוא כעס והבין שהם הגיעו לנקודת שפל. הוא אסף את בגדיו

והכניסם לחדר הארונות. היא אמרה שאין לנאשם מה להיכנס לשם, כי היא שמה שם את הנעליים שלה, והוא מצידו הוריד את הנעליים ושם את בגדיו.

היא צילמה אותו בזמן שהכניס את בגדיו לארון, וזו לא הפעם הראשונה, וזו הסיבה שגם הוא הרגיש בנוח לצלם אותה. בתגובה גם הוא התחיל לצלם אותה בטלפון שלו. היא אמרה לו שהוא לא יישאר בבית היום. הוא הניח את הטלפון וירד למטה. הוא היה עם תחתון בוקסר ללא כיסים. כשחזר למעלה היא החזיקה בטלפון שלו וסירבה להחזיר לו אותו, לכן הוא לקח את הטלפון שלה ואמר שיחייג למשטרה. הטלפון שלה דורש קוד שלא היה לו אותו. בשלב זה החל הוויכוח ביניהם על הטלפון. הוא ניסה להגיע לרכב כדי ללכת למשטרה והיא מנעה זאת ממנו. הוא צעק לנורית שתזעיק משטרה. הוא חזר ללובי ולתוך הבית כדי להתלבש. בעודו עולה במדרגות, ונורית עומדת בפתח הבית, המתלוננת משכה לו בתחתון הבוקסר והורידה אותו. הוא חש מושפל כשנותר ללא תחתוניו בנוכחות נורית ואחר כך הורידה שוב וצחקה עליו. לטענתו, המתלוננת הורידה לו את התחתון פעמיים, פעם ליד נורית ופעם נוספת, אף שבעימות מסר על פעם אחת בלבד. איני מקבלת גרסת הנאשם, כי המתלוננת הורידה את תחתוניו פעמיים במהלך האירוע.

כל אחד מהם רצה חזרה את הטלפון שלו, הוא הציע שהם יתנו לנורית וזו תעשה ביניהם את ההחלפה, אך המתלוננת לא שיתפה פעולה. חוץ מנורית אף אחד לא היה איתם עד להגעת השוטרים למקום. כשהמתלוננת פתחה לשוטרים את השער הוא נכנס לרכב שלו וזרק בדרך את הטלפון שלה. מדוח"פ של השוטרת חרבי עולה שפגשו בו מחוץ לבית ולכן איני מקבלת גרסתו שיצאה מהחווה רק לאחר הגעת השוטרים.

הוא ביקש מהחוקר לקחת ממנה את הטלפון שלו, שם יש תיעוד של הדברים. בדיעבד נודע לו שלא לקחו ממנה את הטלפון. היא פרצה לו למייל ולפייסבוק ומחקה תמונות של התינוק שנולד לו. הוא לקח למתלוננת את הטלפון ולא חטף אותו מידה. הוא לא ידע מה צילמה המתלוננת בטלפון שלה אבל ידע שאצלו יש תיעוד ולכן רצה את המכשיר שלו.

לנאשם לא היה הסבר ממשי מדוע זרק את הטלפון שלה כאשר יש לו שם ראיה שיכולה לסייע לו. מדובר בהסבר תמוהה לפיו ויתר על הטלפון שלה שהיה נחוץ לו כראיה או לצורך מיקוח כדי לקבל את שלו חזרה. לטענתו, אמר לשוטרת שיצביע על המקום בו זרק את הטלפון של המתלוננת אם האחרונה תשיב לו את שלו.

הנאשם אישר שיש פער בין האלימות שייחס למתלוננת ב-ת/1 (הודעתו) לזו שמתוארת ב- ת/11 (עימות) והוסיף, שיש בשניהם אזכור לאלימות ולא ראה מקום להיכנס לדקויות. ב-ת/1 מסר על סטירה ולא בעיטה בעוד ב- ת/11 מסר פעם על בעיטה בירך ופעם לכיוון אשכיו. לדבריו, ב-ת/1 היה נסער ולכן לא זכר לומר הכל ורק לאחר שחזור הדברים הוא נזכר בבעיטה ומסר זאת בעימות.

המתלוננת נקטה באלימות כלפיו שכללה דחיפות, ניסיון לקחת בכח את המפתח והטלפון, למנוע ממנו להיכנס לרכב והכחיש שתקף את המתלוננת או איים עליה.

הכחיש שנגרמו חבלות למתלוננת בעקבות המאבק ביניהם על הטלפונים, כפי שגם השוטרים לא ראו עליה. לדבריו, התמונות נמסרו מספר ימים אחרי, לא ברור מתי אלה צולמו וזה יכול היה להיגרם מהטיפול בסוסים.

לטענתו, נורית לא העידה על כך שהמתלוננת תקפה אותו מאחר שהן חברות טובות וזו ביקשה להגן עליה. לדבריו, נורית שיקרה כשהכחישה שקיבלה ממנו את הטלפון של המתלוננת כדי לבצע החלפה ביניהם. הנאשם הודה שאמר לנורית שלא תתערב בסיטואציה עם הטלפון, אך לא איים שיעיף אותה מהבית בשל כך.

14. הגרסה שמסר הנאשם לשוטר מאור ריזקאן (ת/17) וכן בחקירתו ת/1 דומות לגרסה שמסר בעדותו בפניי. ב- ת/17 מסר הנאשם, שהוא הגיע לחווה וראה את בגדיו מפוזרים על הרצפה, כשהמתלוננת מצלמת אותו ואומרת שתדאג להכניסו לכלא. הנאשם, מסר כי המתלוננת לקחה לו את הטלפון ולכן לא יכול היה להתקשר למשטרה או לצלם את האירוע.

15. הנאשם בחקירתו מיום 23.9.16 (ת/1) מסר שלאחר שאסף את בגדיו מהרצפה הוא כעס על המתלוננת ולכן קרא לה מכשפה ואישה רעה.
לאחר דין ודברים ביניהם היא לקחה לו את הטלפון והוא לקח את שלה. הוא אמר לה שהוא הולך להגיש תלונה והיא ניסתה לעצור אותו, קפצה עליו מאחור ומשכה אותו בידיים, ניסתה לקחת את הטלפון שלה מידיו וסטרה לו. היא קראה לנורית, ששמעה את הצרחות וראתה שהמתלוננת קפצה עליו. לא הייתה לו אפשרות להזמין משטרה, כי הטלפון שלה נעול עם קוד, ולכן כשניסה לצאת מהמקום כדי ללכת למשטרה היא סגרה את השער כדי שלא יוכל לנסוע.

המתלוננת הורידה לו את התחתון כדי להביכו בפני נורית. הוא נתן לנורית את הטלפון של המתלוננת כדי לבצע החלפה אך המתלוננת סירבה. הוא זרק את הטלפון של המתלוננת מאחורי הגדר כדי שלא ימצא עליו.

התלונה הוגשה כדי להפעיל עליו לחץ, כי לא הגיעו להסדר אצל עוה"ד לגבי חלוקת הרכוש והיא מנסה לנשל אותו מרכושו.

16. בעימות שנערך בין השניים ביום 27.9.16 (ת/11) מסרה המתלוננת שביקשה מהנאשם להחזיר לה את הטלפון, הוא דחף אותה, היא נפלה וצעקה לנורית להזמין משטרה. כשנורית נכנסה לבית היא ניצלה את הרגע כדי לקחת את הטלפון שלו מהכיס ומשכה לו בתחתון. הוא עלה לחדר ונעל את

עצמו והיא התקשרה למשטרה. המתלוננת מסרה שהיא צילמה את החבלות שלה והציגה לשוטר באמצעות הטלפון והנאשם הכחיש שהן נגרמו על ידו.
הנאשם טען שהמתלוננת סטרה לו ובעטה לעבר אשכיו ופגעה בו בירך. הוא צילם סרטונים בהם ניתן לראות שתקפה אותו. המתלוננת הודתה שביקשה מהנאשם למחוק את הסרטונים, כי פחדה שילדיה יראו אותם. הודות לכך שאמר לה שהוא מצלם אותה היא הפסיקה לחתוך ורידים. לדבריה חתכה ורידים לא בגלל הכסף כפי שהוא טוען אלא בגלל היחס המשפיל שלו.
לדברי הנאשם, היא אמרה לעוה"ד שלהם שאם הנאשם לא יסכים לתנאים שלה היא תפנה למשטרה ותגיד שהיא מאוימת על ידו.

גם המתלוננת וגם הנאשם מסרו בעימות על אלימות באופן שונה מזו שתוארה בעדותם בפניי.

17. בראיות שהוגשו על ידי הצדדים מצאתי תמיכה לגרסת הנאשם. עדויותיהן של נורית וצביה מחלוף תומכות בגרסת הנאשם יותר משהן תומכות בגרסת המתלוננת.

18. **צביה מחלוף**, חברתה של המתלוננת, סיפרה שבתה ספיר מחלוף התקשרה וסיפרה לה על צעקות בחווה והיא הנחתה אותה לא להיכנס למקום ולהזמין משטרה. המתלוננת סיפרה לה, כי הנאשם רוצה לסלק אותה מהחווה ולכן ישנה מתיחות בין השניים. המתלוננת סיפרה לה, כי הנאשם איים וקילל אותה ואמר לה שלא ישלם את חלקו בחווה, וכי יוציא אותה מהחווה. העדה אישרה קיומו של סכסוך כספי בין השניים, וכי המתלוננת חששה שתיזרק לרחוב. בדברים אלה יש לתמוך בגרסת הנאשם אודות מתיחות בין השניים על רקע מחלוקות כספיות ורכושיות, זאת בניגוד לניסיונה של המתלוננת לצמצם מקיומו של סכסוך או מחלוקת כספית ברקע למתיחות בין השניים.

19. בחקירתו מיום 13.10.16 (ת/8) ביקש הנאשם שהמתלוננת תועמד לדין על העבירות בהן הודתה בעימות שנערך בין הצדדים.

20. **החוקר זהר שלום** מסר, כי את התמונות המתעדות את חבלות המתלוננת, האחרונה מסרה לו. העד מסר, כי אם היה רואה את החבלות במו עיניו, היה רושם את הדברים. מאחר שמדובר באישה, לא ביקש ממנה לראות את החבלות וצריך לבדוק עם החוקר האחר, האם הציגה בפניו. את החבלות של החתכים הישנים, המתלוננת הציגה בפניו ולכן רשם את הדברים בהערת חוקר. העד הסביר, כי הפשלת מתחתוני הנאשם לא הייתה כדי להשפילו. מעדות עד זה עולה, כי טענות הנאשם בעניין זה לא נבדקו לעומק, לנוכח ההנחה מראש שהדבר לא נעשה לשם השפלה וביזוי מיני.

21. **אריאל אהרון**, הקצין האחראי על החקירה, מסר שאינו זוכר מדוע לא נחקרה המתלוננת לאחר עדותה של נורית, שתומכת בגרסת הנאשם, כי המתלוננת הפשילה את תחתוניו כדי לבזותו. לדבריו לא ראה את הדברים בהיבט מיני וסבר, כי זו ניסתה להוציא את הטלפון מהכיס ולא כדי להשפילו ולבזותו. העד הסכים, כי יש חובה לרשום ולתעד חבלות, אך אינו יודע למה לא בדקו עם המתלוננת מתי צולמו החבלות.

22. מעדויותיהם של החוקרים שלום ואהרון מצטייר הרושם, כי לא נעשתה בדיקה מעמיקה של טענות הנאשם כלפי המתלוננת בהפשלת תחתוניו במטרה להשפילו ולבזותו בפני נורית, אף שבעדות של האחרונה יש לתמוך בגרסתו. כך גם לא בדקו עם המתלוננת את העולה מדבריה לספיר מחלוף, גרסה שונה של תיאור האלימות כלפיה. גם תיעוד החבלות, שלא נראו עליה ביום האירוע אף שלבשה גופיה ומכנס קצר, נותר ללא הסבר.

<u>לסיכום</u>

23. גרסת המתלוננת לא הייתה עקבית, היא לוותה בחוסר היגיון פנימי, לקתה בהעדר הסברים המניחים את הדעת בנקודות שבמחלוקת. העדה מסרה גרסה שונה במקומות שונים אודות האלימות בה נקט הנאשם כלפיה, כך שלא ניתן לחלץ ממנה גרסה אחת אחידה עליה ניתן לבסס הרשעה.

24. נורית אישרה, כי המתלוננת היא שרדפה אחר הנאשם ולא להיפך. נורית, כמו הנאשם דיברה על תחתוני בוקסר, שאין בהם כיסים, ולכן אין בידי לקבל טענתה, כי משכה בתחתוניו כדי לחלץ מהכיסים את הטלפון. עוד אין בידי לקבל גרסתה לצירוף מקרים בין משיכת התחתון לנוכחותה של נורית. אי בדיקת טענות הנאשם בעניין, בייחוד לנוכח עדותה התומכת של נורית לא יכולה להתקבל.

25. בשיחה למוקד 100, הנאשם נשמע ברקע כשהוא צועק למתלוננת להחזיר לו את הטלפון בזמן שלטענת המתלוננת, בשלב זה, הוא כבר ברח מהמקום או נעל את עצמו בחדר. בשיחה הנאשם מבקש להחליף את הטלפונים כך שכל אחד מהם יקבל את שלו חזרה. המתלוננת מסרבת והוא הולך משם ואין כל זכר להפעלת אמצעי אלים מצידו, מילולית או פיזית.

26. אף שהמתלוננת טענה, כי הנאשם לא החזיר לה את הטלפון הנייד שלה, הרי שלא הבהירה באמצעות איזה מכשיר היא צילמה את התמונות המתעדות את החבלות על גופה ומתי. כך לא נתבקשה המתלוננת להסביר את העובדה שאיש לא ראה עליה חבלות ביום האירוע אף שלבשה גופיה ומכנס קצר בעת האירוע ובעת החקירה.

27. עדותה של צביה מחלוף תומכת בטענת הנאשם, כי ברקע להגשת התלונה סכסוך כספי ורכושי מורכב בין הצדדים.

28. יש אי דיוקים בגרסתו של הנאשם, אך הסתירות והתהיות בגרסת המתלוננת משמעותיים, אף ביחס לאי הדיוקים בגרסתו. לא ניתן לשלול טענות הנאשם, כי הרקע להגשת התלונה הוא הסכסוך הכספי והרכושי בין הצדדים. אף הסרטונים מחזקים טענות הנאשם, כי המתיחות והריבים בין השניים הם על רקע המחלוקת הכספית, חרף ניסיונות המתלוננת להמעיט מחשיבות מחלוקת זו.

29. רחשי ליבה של המתלוננת, בהתכתבות עם חברתה אנה, ימים ספורים לפני הגשת התלונה, אף הם מעלים תהיות ויוצרים אי נוחות לנוכח הסבריה התמוהים לעולה מאלה. הנאשם טען, כי אלה מעידים על תכנון מוקדם לסילוקו מהבית והחווה, והעדר הסבר המניח את הדעת מצד המתלוננת, יש בו לחזק את טענות הנאשם בעניין.

30. נוכח כל האמור לעיל, ומשמצאתי כי בצבר הראיות שהונח בפניי יש לחזק את גרסת הנאשם על פני גרסתה של המתלוננת, שהייתה רוויה בסתירות ואי דיוקים, אני מזכה את הנאשם מהמיוחס לו באישום זה.

<u>האישום השני</u>

31. המתלוננת סיפרה, כי השניים רבו בענייני כספים ככל הנראה, הוא קילל אותה, לקח את המחשב, זרק אותו לרצפה ואמר "**אופס נפל**" (עמ' 13 שורות 6-1). המחשב נשבר ולא ניתן לתיקון. המסך התנפץ. כשהוצג לה ת/15, תמונת המחשב, הודתה שלא כל כך רואים את הנזק למחשב.

היא רכשה את המחשב בעלות של כ- 3,000 ₪, אך אינה זוכרת באיזו חנות נרכש והכחישה שהוא שייך לנאשם. עוד מסרה, כי אינה יודעת כיצד נשבר המחשב ובאיזו סיטואציה, אך זה היה באחד הוויכוחים בשעות הערב, במהלך 2015-2016. העדה הכחישה גרסת הנאשם, כי המחשב ניזוק בטעות.

ממזכר של השוטרת גולדי ברוד, מיום 4.4.17 (ת/20), המתלוננת מסרה כי המחשב עדיין שבור וכי תצלם ותביא תמונה לתחנת המשטרה. אלא שהצילום של הנזק (ת/15) לא מעיד על הנזק כפי שנטען על ידה וכל שיש עליו הוא מספר שריטות.

32. הנאשם מסר, כי מדובר במחשב מהעבודה שלו. צורת הנפילה מעידה שלא הוטח. התנהל ביניהם וויכוח על המחשב והוא נשמט מידו. בכל מקרה, המחשב לא נשבר אלא המסך נסדק. גרסה זו מסר הנאשם אף בחקירתו במשטרה (ת/13- ת/1).
בחקירתו מיום 10.5.17 (ת/13), מסר הנאשם, כי בעת שהלך עם המחשב ובגדיו, המתלוננת נתקלה בו ומנעה ממנו לצאת עם המחשב, אז הוא נשמט ונפל.

33. מהתמונה, ת/15 עולה שהנזק למחשב הוא מספר שריטות על המסך. המתלוננת לא ידעה להסביר, כי נגרמו שריטות אם הנאשם שמט את המחשב מידיו בכוונה.
מדובר בגרסאות שקולות ולא מצאתי להעדיף גרסתה של המתלוננת על פני זו של הנאשם ועל כן אני מורה על זיכוי מעבירה של היזק לרכוש במזיד. אף אם הייתי מקבלת גרסתה של המתלוננת לאופן בו ניזוק המחשב, לנוכח קיומן של שריטות בלבד, אני סבורה שהיה מקום לקבוע שהדברים חוסים תחת הגנת זוטי דברים לנוכח הנזק המינורי.

<u>האישום השלישי</u>

34. סעיף 2 לחוק הגנת הפרטיות שכותרתו "פגיעה בפרטיות מהי" קובע כך:

"**פגיעה בפרטיות היא אחת מאלה**:
(1) **בילוש או התחקות אחרי אדם, העלולים להטרידו, או הטרדה אחרת**".

35. סעיף 18 לחוק הגנת הפרטיות קובע רשימה של מקרים בהם תעמוד לנאשם הגנה מאחריות פלילית:

"**במשפט פלילי או אזרחי בשל פגיעה בפרטיות תהא זו הגנה טובה אם נתקיימה אחת מאלה:**

...

(2) הנתבע או הנאשם עשה את הפגיעה בתום לב באחת הנסיבות האלה:
(א) הוא לא ידע ולא היה עליו לדעת על אפשרות הפגיעה בפרטיות".

36. המתלוננת מסרה, כי הנאשם נהג לצלם אותה על רקע משברים. הנאשם צילם אותה על מנת להשפיל אותה, היא חוותה את הדברים כהטרדה ומשערת שיש בידו סרטונים רבים. הוצגו לה הסרטונים המצויים בתיק החקירה. לגבי סרטון 1835 וסרטון 1836, מסרה שאינה יודעת מה הרקע לאירוע. לגבי סרטון 1846, סיפרה בבכי כי ניסתה לשים קץ לחייה. לגבי סרטון 1848 מסרה, כי הנאשם אחז בה ביד אחת וצילם ביד השנייה והדגימה יד למעלה שמצלמת את הדברים ויד שניה למטה אוחזת בה, אך הדגמה זו לא מתיישבת עם המתועד בסרטון. המתלוננת. במהלך הצילום נשמעת כשהיא אומרת שהנאשם חונק אותה. לדבריה, החניקה הייתה לפני שהנאשם

צילם אותה, אך הדבר לא סביר, שכן הגיוני שתצעק זאת בזמן המעשה ולא בדיעבד. בסרטון לא רואים חניקה של הנאשם את המתלוננת.

נוכח הפער בין מה שרואים בסרטונים להסברי המתלוננת בבית המשפט, לא מצאתי להעדיף את הסבריה על פני מה שנצפה בסרטון לגבי אלימות שננקטה כלפיה.

37. הנאשם מסר, כי צילם את הסרטונים מאחר שהמתלוננת איימה עליו שתרחיק אותו מהבית בטענה שנקט כלפיה באלימות. המתלוננת לא הסכימה להתקנה של מצלמות מחשש לפרטיותה ולכן נמנע מכך. הוא קיבל ייעוץ לתעד דברים כדי להוכיח את האפליה ביחס לטיפול המשטרה בתלונות בני הזוג. הוא הבין שאם לא יביא תיעוד לא יוכלו להתייחס לתלונותיו ולכן החל לצלם. סך הכל הנאשם צילם את המתלוננת בשני אירועים האחד בו תקפה אותו והשני כשאיימה וחתכה את הווירידים. הנאשם אישר שאמר בחקירתו (ת/13) שמדובר בשלושה אירועים, כי היו 3 סטים של צילומים אבל מדובר בשני אירועים בלבד. את הצילומים מסר לחוקר. בשל אופן שמירת הסרטונים החוקרים פיצלו אותם למספר סרטונים.

סרטון 1835 וסרטון 1836 הם מאותו אירוע. המתלוננת אמרה לו שתגיש נגדו תלונה במשטרה ואף תלך לעבודתו ותפגע בו ולכן אמר לה שהוא מצלם כדי להוכיח שלא עשה כלום. הבסיס לוויכוח היה מחלוקת כספית.

סרטונים 1838, 1839, 1840, 1841, 1842 ו- 1843 הם המשך של האירוע לעיל ובשל טעות פוצל על ידי החוקרים למספר סרטונים. הוא החזיק את הטלפון למעלה והמתלוננת שלחה יד לכיוון הפנים שלו ולא לכיוון הטלפון, לטענתו היא תקפה אותו בתחילת הסרטון. הנאשם הוסיף, כי למרות שהמתלוננת צועקת שהוא חונק אותה רואים את צווארה ושהוא לא נוגע בה. מעיון בסרטוני, מקובלת עלי גרסה זו של הנאשם, כי אין מגע בין ידו לצווארה.

סרטון 1846 צולם על רקע איומיה של המתלוננת, כי תתאבד אם לא ייתן לה 20,000 ₪. הנאשם הסביר, כי הוא נשמע צוחק בצילום בשל האבסורד שבהתנהלותה, לפגוע בעצמה בשביל סירובו לתת לה כסף, ולא מתוך שהדבר נראה לו מצחיק. הכסף הועבר אליה יום למחרת. הוא וויתר לה, כי הבין שהיא מוכנה ללכת רחוק בשביל כסף. הוא צילם את הסרטון כדי להראות שהוא לא עשה דבר ולהוכיח שהוא נתון לסחטנות ולא כדי להגיש תלונה כנגדה.

יצוין, כי אכן הנאשם לא הגיש תלונה כנגד המתלוננת ומסר את הסרטונים רק במסגרת חקירת התלונה כנגדו באישום הראשון, אף שהיו ברשותו במשך חודשים.

ב- ת/12, הנאשם חזר על גרסתו לעיל, כי צילם בעצמו לנוכח התנגדות המתלוננת להצבת מצלמות בביתם. בחקירתו (ת/13) מסר, כי צילם את המתלוננת, בהמלצת עורך דינו ולנוכח סירובה להתקין מצלמות בבית.
לנוכח המחלוקת הכספית ביניהם, הוא חשש שהמתלוננת תאשים אותו שהוא זה שחתך את ידיה ולכן החל לצלם. בהמשך הוא אף קרא לשכן לסייע בחבישת ידיה.

38. מעדויותיהם של בני הזוג עולה שמדי פעם השניים נהגו לצלם זה את זו כדי להוכיח טענותיהם האחד כנגד השני.

39. לא אחת נשאלים נאשמים ועדים מדוע לא צילמו אירוע בו היו מעורבים כך שבנקל יוכלו להפריך הטענות כנגדם. במקרה זה בני הזוג היו בסכסוך כספי ובמאבק על החווה והבית. קיבלתי גרסת הנאשם, כי הצילומים נעשו מחשש שהמתלוננת תגיד שהוא זה שפגע בה ולא יאמינו לו שמדובר בפגיעה עצמית. מדובר בשני צילומים נקודתיים לזמן קצר ולא במי שהציב מצלמה דרך קבע על מנת להתחקות אחר חייה של המתלוננת. הצילומים בוצעו בנוכחותה, כשהיא מודעת לצילום ולא הופצו על ידי הנאשם.

40. הנאשם אמנם מצחקק או מלגלג בסרטון והדבר מעורר אי נחת לאור המצוקה שביטאה המתלוננת ברצונה לפגוע בעצמה. יחד עם זאת, אין בדבר לשנות את מטרת הצילום וכוונות הנאשם, רצונו לתעד ולהחזיק בראיה שתגן עליו מחשש שתועלה כנגדו טענה, כי הוא אשר חתך את ורידיה של המתלוננת. הנאשם הסביר שצחק על כך שהמתלוננת הייתה מוכנה לפגוע בעצמה בגלל סכסוך כספי ולא על עצם הפגיעה העצמית. חרף חוסר הנוחות מהצחוק, הרי שבתוכן דבריו למתלוננת בסרטון יש לתמוך בגרסה זו שלו, בה ניסה להוכיח אותה שהיא מוכנה לפגוע בעצמה בשל מחלוקת כספית.

41. הצילומים בוצעו על רקע ויכוח בין הצדדים בשני אירועים נקודתיים ועל רקע חשש ממשי של הנאשם מפני תלונה שלא יוכל להתגונן מפניה ולא לצורכי פגיעה בפרטיותה של המתלוננת. חיזוק לכוונתו של הנאשם אני מוצאת בכך שסרטונים אלה לא הופצו והם נמסרו רק לאחר שמצא את עצמו תחת חשדות לאלימות כלפיה.

42. עוד יש לציין, כי כנגד המתלוננת לא הוגש כתא בגין הצילום מיום האירוע, החדירה לטלפון הנייד שלו ללא רשותו והפשלת תחתוניו בנוכחות נורית. המתלוננת אף לא נחקרה על הדברים.

43. הנאשם ביקש את הסכמת המתלוננת להצבת מצלמה בביתם וזו סירבה והצילומים נעשו באופן נקודתי על פי עצה משפטית שניתנה לו, ולא שוכנעתי, כי נסיבות הצילום בשני המקרים לעיל

מהווים הטרדה. בנסיבות אלה אני מקבלת עמדת הנאשם, כי עומדת לו ההגנה בסעיף 18 לחוק הגנת הפרטיות, כי לא היה מודע לכך שהדבר מהווה או עשוי להוות הטרדה של המתלוננת.

44. נוכח כל האמור לעיל, אני קובעת, כי לא הוכח שהצילומים נעשו כדי לפגוע בפרטיותה של המתלוננת ועל כן אני מורה על זיכוי הנאשם מעבירה זו.

<u>סוף דבר</u>

45. נוכח כל האמור לעיל, אני מורה על זיכוי הנאשם מכל המיוחס לו בכתב האישום.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, י"ט אלול תשע"ט, 19 ספטמבר 2019, במעמד הצדדים

